02.03.2018 г. / 13:01:04

Вяра

04.03 по еретическия, †19 февруари по църковния календар - Свв. апостоли Архип, Филимон и Апфия. Св. преподобни Доситей. Св. преподобни Евгений и Макарий изповедници. Св. преподобни Равула

В памет на светите апостоли Архип, Филимон и Апфия (I в.)

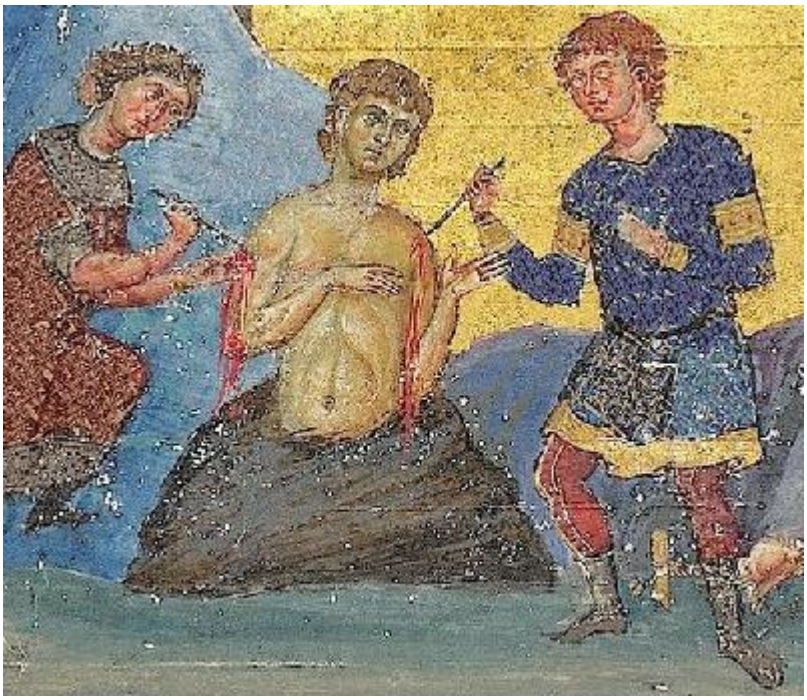

Мъченичество на свети апостол Архип. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология (месецослов). Константинопол

Свети апостол Архип, един от седемдесетте, бил епископ след свети Епафрас, в град Колоси, във Фригия; свети апостол Павел в своето послание до Филимон нарича свети Архип свой съратник. Свети Филимон бил именит гражданин на Колоси, а света Апфия, по свидетелство на свети Иоан Златоуст, била негова съпруга. Последният, като повярвал в Христа, направил

от дома си църква; така в дома му се събирали всички вярващи в Колоси и тук, като в църква, се извършвали божествени служби. След това свети Филимон бил поставен за епископ, за да помага на апостолите в разпространяването на Евангелието.

По времето на апостолите някои от епископите имали постоянно жителство и заемали една определена катедра, а други обхождали различни градове и села; те се наричали апостолски епископи, тъй като били изпращани на апостолска проповед. Такъв епископ бил и свети Филимон, удостоил се да бъде причислен, подобно на някои поместни епископи, към седемдесетте апостоли; той обхождал градовете на Фригия, както и някои други, и навсякъде ревностно проповядвал словото Божие. До нас стигнало известие, че той бил епископ и в Газа.

Света Апфия, като устроила в дома си църква, усърдно служела денем и нощем на Господа, подвизавайки се в молитва и пост; тя с радост приемала и давала подслон на онези, които се трудели, благовестейки Христовото учение; давала храна на бедните и странниците, така че домът ѝ бил не само църква, но и странноприемница, болница и приют за всички, които нямали място, където да могат да отдъхнат и да се успокоят.

Веднъж в Колоси се извършвал богомерзък празник в чест на езическата богиня Артемида. По това време светите апостоли Архип и Филимон, събрали всички вярващи в дома на Филимон и Апфия, и възнасяли към Господа обичайните си моления и извършвали божествена служба. Идолослужителите, изпитващи силна ненавист към християните, узнали, че те са се събрали в дома на Филимон. Възползвайки се от това, езичниците внезапно ги нападнали, разпръснали цялото Христово стадо, едни набили, други убили; след това хванали

светите апостоли Архип и Филимон, а също и света Апфия и ги отвели при ефеския градоначалник Артоклис и по негова заповед подложили светиите на мъчения: отначало ги прострели на земята и започнали да ги влачат, като немилосърдно им нанасяли удари; след това заровили всеки от тях поотделно в земята до бедрата и започнали да хвърлят камъни по тях. Свети Филимон и света Апфия напълно затрупали с камъни; а свети Архип едва жив оставили за посмешище на децата; събрали се много момчета, които започнали да режат светеца с ножове. Така тези трима светии престанали на небесата пред престола на Пресветата, Животворяща, Божествена и Неразделна Троица.

Тропарь апостолу Архиппу

глас 3

Ученице Павлов и апостоле Христов, Архиппе, Евангелия провозвестниче и Колоссаев учителю, каменное побиение приемый, аки драгоценное украшение, имже венец мучения украсив, вшел еси на веселие Царствия, идеже помяни нас поющих твою память, апостолов сопрестольниче.

Кондак апостола Архиппа

глас 4:

Яко звезду великую тя церковь имущи Архиппе, чудес твоих лучами просвещаема, зовет тебе: спаси верою почитающыя память твою.

Тропарь апостолов

глас 3

Апостоли святии,/ молите милостиваго Бога,/ да прегрешений оставление// подаст душам нашим.

Кондак апостолов

глас 2

Яко звезды всесветлыя, просвещающия концы,/ апостолы Христовы восхвалим,/ Филимона славнаго, и Архиппа священнаго,/ и Онисима, и Марка, и Аполлоса,/ с нимиже и Апфию всемудрую, вопиюще:// молите непрестанно о всех нас.

Житие на преподобния наш отец Доситей, ученик на преподобни Доротей (VII в.)

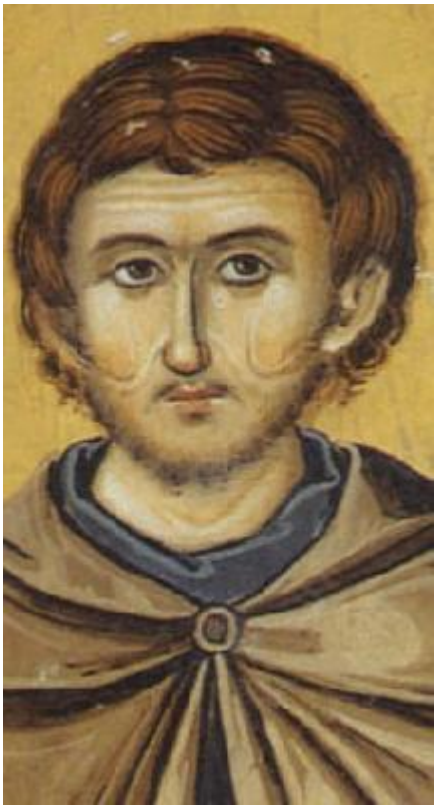

Свети преподобни Доситей. Фрагмент от стара стенопис. Света Гора-Атон

Блаженият наш отец Доротей, ревнуващ за богоугоден живот и обикнал монашеското житие, отишъл в киновията на авва Серид, където намерил множество велики постници, подвизаващи се в безмълвие; сред тях особено се отличавали

двама велики старци: свещеният Варсануфий и неговият съпостник, авва Иоан, носещ името Пророк, тъй като бил получил от Господа дара на прозорливостта. Свети Доротей поверил себе си на ръководството на тези постници и с цялото си усърдие започнал да им подражава. Заедно със светия отец Серид преподобни Доротей нерядко идвал при великия старец Варсануфий и беседвал с него, а на отец Иоан, отличаващ се с дара на пророчество, той се удостоил да прислугва. Така пребивавал блаженият Доротей в киновията на авва Серид, упражнявайки се в подвига на послушанието. Тогава гореспоменатите отци решили Доротей да построи болница и сам да се грижи за болните, защото братята много страдали, когато се разболявали - нямало кой да се грижи за тях и да им помага. С Божия помощ преподобният построил болница и със съдействието на своя брат по плът, който, бидейки благочестив и обичайки монасите, давал на свети Доротей необходимите за построяването ѝ средства. Оттогава авва Доротей, заедно с други благоговейни монаси, служел на болните и странниците, смятайки това за послушание, възложено му от отците в обителта.

Веднъж игуменът Серид повикал при себе си преподобния Доротей; като дошъл при настоятеля, той заварил един юноша, облечен като войник, много млад и прекрасен на вид: той бил дошъл в манастира заедно с някои от слугите на княза, които се ползвали с любовта на авва Серид и често идвали при него. Когато дошъл отец Доротей, авва Серид го поканил при себе си насаме и му казал:

- Ето, тези хора доведоха юношата; казват, че той иска да постъпи в нашата обител; боя се, че това е синът на някой велможа, който може би е откраднал нещо или е извършил някакво зло и сега иска да се укрие; тогава, ако го приемем, ще ни заплашва опасност. Мисля така, защото нито дрехите, нито лицето му говорят за човек, желаещ да се подвизава.

Юношата действително бил родственик на един воевода; живял в богатство, привикнал към изнежен начин на живот, той никога досега не бил чувал словото Божие. Някои от слугите на воеводата разказали пред него за светия град Иерусалим и юношата пожелал да види светите места и измолил от воеводата да го пусне да разгледа светия град. Не желаейки да го огорчи с отказ, воеводата се обърнал към един близък човек, който имал намерение да пътува натам, и го помолил да вземе сина му.

Човекът взел със себе си юношата, оказвайки му всяка почит, и много се грижел за удобствата му.

Когато пътниците стигнали до светия град и се поклонили на светите места, те дошли и в Гетсимания. Там имало изображение на страшния Божий съд, където били представени различните видове адски мъчения. Като видял това изображение, юношата внимателно го разглеждал и се удивлявал. Недалече от себе си видял една честна жена, облечена в царска дреха; тя започнала да му обяснява мъчението на всеки от осъдените и поучавайки го, добавила няколко думи от себе си. Слушайки разказа, юношата мълчал и се удивлявал, защото той, както беше казано, никога не бил слушал словото Божие и нищо не знаел за страшния съд. Накрая той се обърнал към жената и я попитал:

- Госпожо, какво е необходимо да прави всеки, за да се избави от тези мъчения?

В отговор на това тя му казала:

- Пости, не употребявай месо, моли се колкото е възможно по-често и ще бъдеш избавен от тези мъки.

Като му дала тези три заповеди, жената станала

невидима.

Юношата обходил цялото място, за да я срещне; той мислел, че това е обикновена жена, но никъде не могъл да я намери, защото това била самата Пречиста и Пресвета Богородица.

Наставлението на тайнствената Жена направило силно впечатление на юношата: умилил се в сърцето си, той започнал строго да спазва трите заповеди, които му дала Жената. На връщане приятелят на воеводата, като видял, че юношата пости и не вкусва месо, започнал да скърби, боейки се от воеводата, защото знаел, че той силно обича сина си. Войниците, които били с него, виждайки въздържанието му, започнали да му казват:

- Господарю, ти правиш това, което хората, живеещи в света, не правят. Така постъпват само в манастирите. Иди там и ще спасиш душата си.

Без да знае нищо за Бога и без да има представа какво е манастир, юношата отговорил:

- Отведете ме в някой манастир. Самият аз не зная къде да отида.

Някои от войниците, придружаващи юношата, особено уважавали авва Серид. Затова те дошли при него в манастира заедно с момчето.

Игуменът изпратил блажения Доротей да поговори с него и да узнае кой е той. На всички въпроси на преподобни Доротей юношата давал един отговор:

- **Аз искам да се спася.**

Тогава Доротей дошъл при игумена и му казал:

- Ако искаш да го приемеш, вземи го без никакво опасение. Не можем да очакваме нищо лошо от него.

Игуменът отговорил:

- Окажи му милост, отче, и го приеми при себе си, за да получи спасение, наставлявян от тебе.

Но смиреният монах отказвал с думите:

- Не мога да го взема при себе си, защото това превишава силите ми, не мога да го наставлявам по пътя на спасението.

На това игуменът му възразил:

- Аз се грижа за твоето спасение и за спасението на всички вас; а ти не искаш да се погрижиш за спасението на един юноша.

- Ако искаш това, отче - забелязал Доротей, - да попитаме за съвет великия старец Варсануфий.

- Добре - отговорил игуменът, - ще му кажа.

Като отишли при Варсануфий, игуменът му разказал всичко, което се случило. Тогава свети Варсануфий казал на Доротей:

- Приеми това момче, защото Господ благоволява да го спаси чрез тебе.

След тези думи блаженият Доротей с голяма радост приел юношата, като го настанил заедно със себе си в болницата. Името му било Доситей. Когато дошло време за обяд, авва Доротей казал на Доситей:

- Иди и подкрепи силите си, само ми кажи колко храна си приел.

Като се върнал, Доситей казал:

- Изядох един хляб и половина и всеки хляб тежеше по четири литра.

Доротей го попитал:

- Достатъчно ли ти е това?

Юношата отговорил:

- Да, господарю мой, напълно достатъчно.

- Не си ли гладен? - попитал Доротей.

- Не - отговорил Доситей.

- Другия път - казал авва Доротей - изяж един хляб и четвърт, а другата четвърт раздели на две части и едната от тях също изяж.

Доситей така и направил.

- Гладен ли си? - го попитал Доротей.

- Да, чувствам известен глад - отговорил Доситей.

След няколко дни блаженият Доротей отново го попитал:

- Чувстваш ли глад, чедо?

Юношата отговорил:

- Не, господарю мой, чувствам се много добре.

- Сега употребявай само един хляб и половин четвърт от другия.

Доситей така и направил. След няколко дни преподобни Доротей отново го попитал:

- Сега не се ли чувстваш гладен, сине мой?

- Не, напълно съм сит.

- Раздели - казал свети Доротей - и другата четвърт на две части, едната от тях можеш да изядеш, а другата запази.

Доситей изпълнил думите на своя наставник. Постепенно, с Божия помощ, Доситей започнал да употребява за храна вместо 6 литра само 8 унции (*около 230 гр. - б.р.*), защото, **както и във всичко, и в храната е важен навикът: всеки яде такова количество, към каквото успее да привикне**.

Блаженият Доситей вършел всяка работа тихо и кротко; той прислужвал на болните в болницата и всеки му благодарял за грижите, защото той се стараел да поддържа всичко в чистота. Ако от умора му се случвало да каже на някой болен нещо с гняв, той веднага напускал болницата, влизал в стаята на икономa и там плачел. В такива случаи другите болнични служители се стараели да го утешат, но старанията им оставали безуспешни: Доситей бил неумолим към себе си. Тогава те отивали при авва Доротей и казвали:

- Окажи милост, отче, узнай защо плаче брат Доситей, защото ние не знаем това и не можем да го утешим.

Преподобният Доротей влизал и намирал своя ученик да седи на земята и да плаче. Той го питал:

- Какво има, Доситей, защо плачеш?

На това Доситей отговарял:

- Прости ми, отче, в гнева си казах лоша дума на брата.

Тогава авва Доротей му казвал:

- **Защо се гневиш, Доситей, защо си позволяваш да говориш с гняв на брата си? Нима не знаеш, че оскърбявайки него, оскърбяваш Христа**?

Доситей навеждал глава надолу и не отговарял нищо. Когато

Доротей виждал, че Доситей вече **достатъчно се е разкаял**, тихо му казвал:

- Бог да ти прости; стани и от днес ще положим началото на твоето изправяне, **ще удвоим усърдието ти за вършене на добро и Бог ще ни помогне**.

Тогава Доситей ставал и с радост се заемал с работата си, като че получавал прошка от Бога. Които били в болницата скоро узнали за обичая на Доситей и когато го виждали, че плаче, казвали:

- С Доситей нещо се е случило, съгрешил е в нещо.

И след това се обръщали към блажения Доротей:

- Отче, иди в стаята на икономa, там има работа за тебе.

Когато Доротей влизал и виждал своя ученик да плаче, той разбирал, че Доситей отново е казал лоша дума на някого и му казвал:

- Какво става с теб, Доситей? Нима пак си оскърбил Бога? **Нима пак си се поддал на чувството на гняв**? Нима си забравил за намерението си да се изправиш?

Когато преподобни Доротей виждал, че ученикът му вече е пролял немалко сълзи, той му казвал:

- Стани, Доситей, и Бог да ти прости; а ти от своя страна се постарай отново **да поставиш начало на изправянето**.

Утешен от тези думи, Доситей оставял своята печал и отивал да оправя постелите, което вече вършел **с кротост**. Постоянно **изповядвайки пред своя наставник всичките си дела и помисли**, блаженият Доситей, постилайки меки постели за болните, често казвал на минаващия наблизо Доротей:

- Отче, моята съвест ми подсказва, че оправям постелите

добре.

На това авва Доротей му отговарял:

- Удивително нещо, Доситей, **ти ставаш добър слуга и отличен постелник, но не и добър монах.**

Преподобни Доротей никога **не позволявал на Доситей да има пристрастие към нещо** и ученикът изпълнявал всички съвети на своя учител. Когато Доситей имал нужда от дреха, авва Доротей му заповядвал сам да си ушие дреха и му давал плат. Блаженият Доситей се отдалечавал и изпълнявал това поръчение с голямо усърдие. Когато завършел работата си, авва Доротей го извиквал и му казвал:

- Завърши ли работата си, Доситей?

- Да, отче мой, добре уших дрехата - отговарял Доситей.

- Иди и я дай на еди-кой си брат (той назовавал името му) или на някой болен.

Доситей с радост изпълнявал заповедта на своя наставник, а блаженият Доротей му давал да си ушие друга дреха; когато завършвал и тази, неговият наставник му казвал:

- Дай я на еди-кой си брат!

И Доситей я давал. При това **той никога не роптаел** и не казвал: “взима моята дреха и я дава на друг”, но с усърдие и любов вършел всичко, което му заповядвал неговият наставник.

Веднъж манастирският иконом донесъл от ковача хубав, остър нож. Доситей го взел, дал го на авва Доротей и казал:

- Отче, братът иконом донесе този нож; аз го взех, за да го ползваме в болницата, ако позволиш.

Блаженият Доротей винаги държал в болницата това, което е по-лошо; затова той отговорил на Доситей:

- Покажи ми го; аз ще видя дали е добър.

Доситей подал ножа на своя наставник. Свети Доротей, макар и да виждал, че ножът е добър, но не желаел ученикът му да има пристрастие към някаква вещ, му казал:

- Така ли искаш, Доситей, **да бъдеш роб на този нож, и не се ли боиш, че този нож, а не Бог, ще те владее**?

Слушайки тези думи, Доситей мълчал. След като достатъчно го засрамил, преподобният Доротей казал на своя ученик:

- Иди и сложи този нож някъде и не се докосвай до него.

Блаженият Доситей свято изпълнявал тази заповед; и дори никога не се осмелявал да подаде ножа на някого, въпреки че другите служители го взимали; само той единствен не се докосвал до него; дори и не си помислял:

- Защо само на мен е заповядано да не го взимам, нима аз не съм равен с другите?

Преподобният никога не мислел така, но вършел с радост всичко, което му заповядвал неговият наставник.

Дори когато авва Доротей, порицавайки го, казвал нещо иносказателно, свети Доситей и в този случай се стараел да отгатне и изпълни желанието на своя наставник. Така в живота му се случило следното произшествие. В началото Доситей имал навика да говори високо. Блаженият Доротей, желаейки той да не говори толкова високо, казал:

- Доситей, трябва да се донесе чаша неразредено вино. Иди и донеси съда!

Той веднага отишъл и донесъл пълна чаша вино и хляб.

Подавайки ги на своя наставник, той искал, по обичая, да получи благословение от него. Доротей, като видял това, се удивил и го попитал:

- Какво искаш да направиш, Доситей?

- Отче - отговорил ученикът му, - ти ми заповяда да донеса съда с неразредено вино; и така, дай ми благословение.

- Безумни - отговорил авва Доротей, - ти говориш много високо, като готите, когато се напият с вино. Затова и ти казах: вземи чаша вино, защото викаш силно, като тях.

Свети Доситей се поклонил, върнал обратно виното и оттогава започнал да говори тихо. Веднъж той дошъл при преподобни Доротей и го помолил да му обясни едно място от Свещеното Писание, защото, ревнувайки за просвещение на ума си, той започнал да размисля над някои места от Свещеното Писание.

Но неговият наставник не искал Доситей да се упражнява в изучаване на Писанието, понеже се боял, че тогава ще започне да мисли високо за себе си и няма да запази смиреното съзнание за своята душевна нищета. Затова на въпроса на ученика той отговорил:

- Не зная.

Друг път, когато Доситей отново дошъл при своя наставник и го попитал за друго място от Свещеното Писание, получил следния отговор:

- Иди при игумена и го попитай за това, аз сам не мога да ти го обясня.

Подчинявайки се на заповедта на своя наставник, блаженият Доситей отишъл при игумена. Но авва Доротей го предупредил:

- Отче, ако при теб дойде Доситей и започне да те пита за различни места от Свещеното Писание, го удари.

Когато Доситей дошъл при игумена и го помолил да му обясни непонятните места от Свещеното Писание, игуменът започнал да го удря, казвайки:

- Защо не мълчиш, като нищо не разбираш? Защо се осмеляваш да питаш за това? Не трябва ли повече да се грижиш за чистотата си, вместо да се занимаваш с изпитване на Писанията?

След това, като го ударил още два пъти по лицето, игуменът го пуснал да си върви. Като се върнал при отец Доротей, преподобният му показал почервенелите си от ударите страни и казал:

- Игуменът ме удари и по гърба - и нищо повече не добавил. Той не започнал да укорява своя наставник, не му казал: “защо не ме вразуми, защо ме изпрати при игумена”. Не, нищо подобно не казал блаженият Доситей; но **всичко, което му заповядвал наставникът, приемал с вяра и изпълнявал веднага без никакво разсъждение**. **Когато авва Доротей питал своя ученик за помислите му, той ги разказвал и покорно изслушвал всички наставления**. Така постъпвал през цялото време на своето недълго пребиваване в обителта, а в нея прекарал около пет години. Той така и завършил живота си, **без да отстъпва от покоряването на своя наставник и отец, напълно отказвайки се от своята воля и нямайки пристрастие към нищо.**

Дори за здравето си блаженият Доситей не се грижел ни най-малко. Когато се разболял от тежка болест и от гърлото му течала кръв, той чул, че при наговата болест може да помогнат недоварени яйца. Преподобният Доротей, който полагал всички усилия да излекува болестта на своя ученик,

също чул за това средство, но по това време бил забравил за него. И ето, веднъж свети Доситей казал на своя наставник:

- Отче, искам да ти кажа нещо. Зная едно средство против моята болест, но искам ти да ми заповядаш да не го употребявам, защото се боя, че в противен случай духът ми ще се смущава от суетен помисъл за оздравяване.

- Кажи ми, чедо, кое е това средство? - попитал преподобни Доротей.

- Преди това ми обещай, че няма да ми го дадеш - отново започнал да моли блаженият Доситей.

- Добре - отговорил наставникът, - ще изпълня желанието ти.

Тогава болният му казал:

- Чул съм от някои, че за такива болни като мен са полезни недоварени яйца, но те моля, не ми заповядвай да ги употребявам, за да не ме смущава суетен помисъл за оздравяване.

- Добре, сине мой, няма да започна да те принуждавам, както ти сам ме помоли. Само не скърби и не падай духом.

И действително, вместо недоварени яйца преподобният давал на своя ученик други средства, помагащи при неговата болест. Така свети Доситей, дори и при тежката болест, се старае да се отрече от своята воля.

Преподобният винаги имал в ума си и в устата си паметта за Бога. Неговият духовен отец го съветвал постоянно да произнася "Господи Иисусе Христе, помилуй ме" и "Сине Божий, помогни ми", и свети Доситей винаги имал тези молитви на устата си. Когато болестта му се усилила, отец Доротей му казал:

- Доситей, не забравяй своите молитви и удвои моленията си!

- Моли Бога за мене, отче - отговорил страдалецът.

Когато болестта му се усилила, аввата попитал:

- Какво, Доситей, казваш ли своите молитви както и преди?

- Да, отче, по твоите молитви, не изоставям това дело.

Когато болестта му още повече се усилила, така че Доситей вече не можел да става и се налагало да го носят на платно - преподобният го попитал:

- Продължаваш ли да се молиш, Доситей?

- Прости ми, отче - отговорил болният, - не мога повече да се моля.

- Тогава остави молитвата - отговорил Доротей, - само споменавай името Божие и винаги Го имай пред очите си.

Страданията на свети Доситей още повече се усилвали и веднъж той се обърнал към стареца Варсануфий с такава молба:

- Отпусни ме, отче, не мога повече да живея.

Свети Варсануфий изпратил да му кажат:

- Търпи, чедо, защото Божията милост вече е близо.

Виждайки, че свети Доситей е тежко болен, авва Доротей бил много опечален от това. След няколко дни болният отново изпратил да кажат на свети Варсануфий:

- Господарю мой, не мога повече да живея.

На това великият Варсануфий отговорил:

- Иди си с мир, застани пред Пресвета Троица и моли за нас пред престола на Вседържителя.

Като чули тези думи на великия Варсануфий, монасите възнегодували; и говорели помежду си:

- Какво толкова велико е извършил Доситей? В какво е бил подвигът му? За какво е получил такъв отговор от великия старец?

Те действително не виждали особени подвизи у блажения, не виждали той да приема храна през ден, както правели някои от монасите; нито да влиза в църквата по-рано от всички, нито да проявява особено въздържание. Знаели, че той понякога се хранел със сока, който оставал след раздаването на храната на болните, или с главите на рибите, или с други подобни храни. А в този манастир имало много монаси, които дълго време ревностно се подвизавали във въздържание, приемали храна през ден, постоянно се молели; те, като чули отговора на великия Варсануфий, даден на болния, който бил прекарал в манастира не повече от пет години, се смутили; защото **не знаели за безропотното и пълно послушание на свети Доситей и не могли да разберат неговия голям подвиг.** Затова и започнали да роптаят, когато чули думите на свети Варсануфий.

Но на Господа било угодно да покаже славата, приготвена за Доситей заради неговото пълно послушание и заедно с това пред всички да открие колко мъдро и бързо преподобни Доротей наставил своя ученик по пътя на спасението. Скоро след преставянето на Доситей в манастира дошъл един свят старец, опитен подвижник, и бил приет с чест. Този старец, желаейки да види по-рано починалите свети отци от обителта, се молел на Господа да му открие нещо за тях. Молитвата му била чута и той се удостоил да види всички отци от обителта, стоящи на светло място, сред които бил и един юноша с

радостно лице. След това видение старецът започнал да пита кой е юношата, когото видял сред светите отци. Когато той описал външния му вид, всички разбрали, че това бил блаженият Доситей. Тогава всички прославили Бога и се удивлявали на Неговата неизказана милост.

Така **преподобният Доситей за кратко време достигнал велика слава в небесното царство, защото се подвизавал в послушание, отрекъл се от своята воля и я покорил на волята на своя наставник, като на Самия Бог. Затова той сега предстои с всички свети отци пред Живеещия на небесата и гледащия на смирените и послушните Бог, на Когото слава во веки**. Амин.

В памет на преподобните Евгений и Макарий изповедници († 363 г.)

Светите преподобни Евгений и Макарий изповедници. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология (месецослов). Константинопол

Когато в Римската империя царувал Юлиан, всички християни се укривали поради това, че по заповед на императора навсякъде се принасяли жертви на езическите богове, и езичниците, в угода на своя господар, оскверняйки себе си и без да се боят от Божия съд и вечното наказание, насила принуждавали твърдите във вярата Христови изповедници да вземат участие в тези жертвоприношения. По това време били хванати и доведени на съд при Юлиан двама презвитери от Антиохийската църква, Евгений и Макарий. На съда те изповядали Христа като Истинен Бог и Съдия над живи и мъртви и изобличили императора отстъпник като нечестивец и убиец, нарушител на Божиите заповеди, езичник и идолослужител, при което му казали:

- Горко ти, нечестивецо и наследнико на вечния, неугасващ огън! Горко на твоята суетност! Как реши вместо светлината да придобиеш за себе си тъмнината?

Император Юлиан Отстъпник

От тези думи Юлиан се разгневил и заповядал най-напред да вържат светиите с тънки ремъци, да ги закачат надолу с главите и да ги опушват с отровен, зловонен дим, след което силно да нагорещят железен лист, да ги съблекат голи и да ги

простpат върху него. Подложени на такива мъчения, светите Евгений и Макарий издигнали очите си към небето и запазвани от Божията сила, оставали невредими, при което лицата им сияели в радост, с което изобличавали злобата на мъчителя. След това Юлиан заповядал да ги оковат във вериги и да ги заточат в Оасим арабски. Отивайки към мястото на заточението, светиите се радвали, че търпят изгнание за Христа, и пеели: “Блажени непорочните в пътя си, които ходят по закона Господен”. С радостен дух те пристигнали в Оасим, изкачили се на една планина и заживели на нея сами. Управителите на страната им казали:

- Братя, бягайте от това място, защото недалече оттук живее свирепа змия, поглъщаща всички, които се приближават към нея.

На това светиите отговорили:

- Покажете ни пещерата, където живее тази змия.

Довели ги и отдалече им показали пещерата. Тогава светиите преклонили колене и се помолили на Бога, внезапно паднал гръм от небето и поразил змията. Тя била обхваната от пламък, с нея изгорял и пясъкът в пещерата и се вдигнал зловонен вихър. Като видели това чудо, началниците на страната, които били езичници, повярвали в Христа.

Светите Евгений и Макарий влезли в пещерата и тридесет дни прекарали в молитва без храна и питие. Накрая те чули глас, който им казал:

- Раби на Истинния Бог и наш Спасител Иисус Христос, приближете се до камъка, който се намира до вас.

Светиите изпълнили заповедта и когато се приближили до камъка, най-напред видели светлина на него, а след това той се разцепил на две и от него потекла вода в изобилие. Те се

напили до насита, с което утолили жаждата и глада си. Намирайки се в пещерата, светиите се молели Господ да ги удостои да умрат по едно и също време и заедно да бъдат с Христа, и Господ приел молитвата им: те двамата заедно отишли при Господа, благодарейки и прославяйки Го.

На този ден се чества и паметта на светите мъченици Максим, Теодот и Исихий и на светата мъченица Асклипиодота, пострадали при император Максимиан Галерий в Адрианопол.

В памет на преподобни Равула († ок. 530 г.)

Свети Равула се родил в град Самосат. Образованието си получил под ръководството на един прочут учен мъж на име Варипсав. Водейки добродетелен живот от ранна възраст, като достигнал пълнолетие, преподобният приел монашество и избрал необикновени подвизи. Подобно на свети пророк Илия, той обитавал планините и пещерите и по начин на живот подражавал на свети Иоан Кръстител.

След известно време преподобният заедно с други монаси отишъл във Финикия и, подвизавайки се там, привлякъл вниманието към себе си със своите високи добродетели, така че скоро, въпреки желанието си, станал известен. Получил парична помощ от император Зенон, със съдействието на Беритския епископ Иоан той построил на едно място сред планините голям манастир и го населил с монаси. В околностите на манастира живеели множество ревностни езичници. Преподобни Равула и живеещите с него монаси, уподобявайки се на светите апостоли Павел и Варнава, а също и на Петър и Иоан, започнали да изобличават техните заблуждения, както и да им дават наставления във вярата, и скоро привели всички към познание на Истинния Бог. Това било първото славно деяние на преподобния.

След смъртта на император Зенон управлението на империята поел император Анастасий. Преподобни Равула отишъл в Константинопол и със своите усърдни молби постигнал това, че императорът му отпуснал нова парична помощ, която била употребена от него за построяването на втори манастир. Впоследствие той построил и други манастири на различни места. Свети Равула винаги бил усърден във всяко добро дело, кротък, милостив, човеколюбив, никога не се поддавал на гняв и към всички се отнасял доброжелателно. И когато дяволът, възбуждайки страсти, влизал в борба с него, той, познавайки в съвършенство и разбирайки свещеното Писание на Ветхия и Новия Завет, му противопоставял словото Божие, и делата на благочестието, и с това прогонвал противника от себе си. Преподобният живял до времето на царуването на Юстиниан Велики, който построил знаменития храм “Света София” в Константинопол. Достигнал осемдесет години, веднъж той чул глас от небето, който му казал: “Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя”, и скоро, след кратко боледуване, отишъл при Господа.

buditeli.info © 2017